

Düş

Mustafa SOYUER

Bugün de geç kaldın. Ders zili çalalı neredeyse on dakika olmuş. Koltuğunun altında yıpranmış bir kitap... Koridoru hızla geçiyorsun. Sağlı sollu sınıflar... Sesler, kapı eşiklerinden koridora taşıyor. Sınıflardan birinde, kanlı bir meydan muharebesi cereyan ederken bir diğerinde dağlar denize paralel uzanıyor. Bülbül; “ah, vatanım” diye inleyedursun, zorla altın kafese konuluyor müzik sınıfında. Bir tek senin sınıfından anlamsız uğultular yükseliyor. Hem de 657’ye muhalif uğultular. Sınıf, tam da müdür odasının üstünde. Müdürün kanlı, çakır gözlerine katlanacak hâlde değilsin. Değil müdür, etrafında insan görmeye tahammülün yok. Keşke hiç kimse hatırını sormasa, selam dahi vermese... Bir an önce buradaki 657 sayılı mecburiyetin bitse de duvarlarını gözlerinle delik deşik ettiğin yalnızlığına dönebilseydin.

Gece uyumayı, sabah uyanmayı bilmiyorsun bu aralar. Bütün hayat dengeden alt üst olmuş vaziyette. Kafanda sürekli cevapsız sorular... Beynin, soru işaretinin çengeline asılı et parçası... Vızır vızır soruların biri konup biri kalıyor beynine. Gözlerinde sürekli bir duman lekesi, ağızında pas tadı... Kaç gündür yediğin ağı, içtiğin zehir...

Usulca açıyorsun sınıfın kapısını. Kapıda görünür görünmez, ayakta karşılanıyor hüzünler mareşali. Bir el hareketiyle oturmalarını emrediyorsun askerlerine. Dudaklarını kıpırdatmaya mecalin yok. Hem günaydın demekle günü aydın geçmiyor ki insanın. Bunu da öğretti hayat sana. Yüzünün asıklığı merak olarak yansıyor talebelerinin gözlerine. Hiçbir şey saklanmıyor çocuklardan. Hepsi cin gibi... Bir haftadır, sendeki değişimi seziyorlar ama bunu sormaya cesaretleri yok.

Yoklama alıyorsun. Senden başka herkes “burada!” Sahi sen niye burada değilsin?

Anlamsız bakışlarını sıralarda gezdiriyorsun. Bütün gözler dudaklarına monteli. Sus pus. Ağzından dökülecek ilk cümleye ayarlı kulaklar. Az evvel koridora taşan anlamsız gürültü, yerini çok daha anlamsız bir sessizliğe bırakmış durumda. Alnında uzun uzun kırışıklar... Düşünüyorsun.

Bir yerden başlamak gerek. Müfredata uygun olsun diye kabaca akort ediyorsun sesini. Yılların alışkanlığıyla ama bu sefer isteksizce soruyorsun: “Nerede kalmıştık?”

Orta sıranın en önündeki gözlüklü, sarı oğlan hemen atılıyor:

“Hececilerde öğretmenim.”

Yarım ağız gülümseyerek teşekkür ediyorsun. “Bu oğlana iyi bir sözlü notu vermek gerek.” diye düşünüyorsun. Biliyorsun aslında nerede kaldığını. İş olsun işte.

Yanında getirdiğin kitabı kürsünün üstünden alıyorsun. Orta sıranın en önündeki gözlüklü, sarı oğlan eğilip kitabın kapağını okuyor: “*Han Duvarları*”. “*Anadolu’ya açılan kapı*.” demiştin “*Han Duvarları*” için. Hececilerden örnek şiir okuyacaktın demek.

Şiiri en güzel sen okurdun. Sanki yeniden yazdın sesinle. Şairinin bile hissedemediği duyguları hissettirdin insana. Sen şiir okurken insan kendini, bu dünyadan uzak bir yerde sanırdı. Mısraları birer mızrak gibi saplardın insanın kalbine. Talebelerin de bu şiir okuyuşundaki hazzı çok defalar tatmış olacak ki sen daha eline kitabı alır almaz oturuşlarına daha bir çekidüzen veriyor, kulaklarını sesine iyice yaslıyorlar. Çıt yok.

Rastgele çeviriyorsun kitabı. Alışkın bir sayfa açılıyor önüne. Belli ki daha önce çokça dokunmuşsun bu sayfaya. Yutkunuyorsun ilkin. Sanki Faruk Nafiz ön sırada oturmuş da kendi şiirini senin sesinden dinliyormuş gibi telaşlısın. Bu şiiri okumaktan vazgeçecek gibi oluyorsun. Kısa bir bekleyişten sonra, ilk mısra hüzzam taksimi gibi dilinden parmaklarına doğru usulca dökülüyor:

“*Elimi beş yerinden dağladı beş parmağın.*”

Hayretle parmaklarına bakıyorsun. Ellerin beş gözlü bir şamdan gibi tutuşmuş. Alev alev yanıyor. Uzun uzun iç çekiyorsun. Birden, nereye ineceğini bilemeden hırsıyla yumruk oluyor ellerin. Ellerin, şimdi birer ateş topu. Bir mısra daha okusan yangın bütün vücudunu saracak sanki. Bir türlü ikinci

mısraya geçemiyorsun. İlk mısranın etkisiyle naylondan yapılmış gibi büzüşüp kalıyorsun iskemlende. Bir an, sınıftaki bütün hâkimiyetini kaybediyorsun. Belli belirsiz bir uğultu taşıyor koridora. Koridor baştanbaşa hüznüler atlası. Meydan savaşını bizimkiler kaybetmiş, her taraf kan revan. Dağlar denize yürüyor; bülbül, yangısından ölü bulunmuş kafesinde. Gül, bir daha gülmeyecekmiş dünyaya. Sınıfın kapısını çarpıp çıkıyor içindeki son umut kırıntısı. Bir bakıyorsun, mevsim şeridinde bütün mevsimler kışa dönmüş. Yeni bir çağın başlangıcını haber veriyor tarih şeridi. Allah bir daha istiklal marşı yazdırıyor, kaderin işgali altındaki çizgili alnına. Tebeşirler birden kararıyor, kara tahtada simsiyah hayaletler beliriyor.

Toparlaman lazım kendini, haydi devam et şiire.

Gözlerin dolu dolu... Neredeyse ağlayacaksın. Üst üste yutkunuyorsun. Okuduğun mısra, yılan olmuş geziniyor sıraların arasında. Bunu bir tek sen görebiliyorsun. Sadece Hececilerden bir örnek vermek istemiştin oysa. Kitabı tutan parmakların hece hece doğranıyor.

Şiiri bir an önce okuyup bu eziyetten kurtulmak için hamle ediyorsun. Sesin boğazına ilikleniyor. İnilti gibi bir şey duyuluyor ilkin. Artık dumanı tütmeyen akkor hâlindeki ellerine bakıyorsun. Sanki üstündeki kederi kovmuşsun gibi hiddetle bağırıyorsun:

“Bağrım da bir yara bırakmadan giit!”

Daha fazla devam edemeyeceksin. Orta sıranın en önündeki gözlüklü, sarı oğlanın eline tutuşturuyorsun kitabı. Yazdırıyorsun şiiri tahtaya. *“Siz de defterlerinize geçirin.”* diyorsun diğerlerine. *“Bir zamanlar size öğrettiklerime göre ölçün, biçin şiiri. Hece hece sayın ayrılığı parmaklarımızla. Sayarken dik-katli olun, siz de yakmayın ellerinizi. Tunçtan sağlam hüznüler var şiirde ve büyük yangından geriye kalan yarım yamalak hayat kırıntıları. İşe yarar ne varsa bulun çıkarın işte.”*

Defterler açılıyor şakır şakır. Kâğıt sesi, siren sesi gibi geliyor kulağına. *“Yangında ilk kurtarılacak anılardır.”* diye geçiriyorsun içinden. Talebelerin tahtadakileri yazmakla meşgul. İşte yine kendinle baş başa kaldın. En sevdiğin hâl. Şimdi rahat rahat dertlenebilirsin. Pencereden dışarı bakıyorsun. Bakıyorsun ama hiçbir şey görmüyorsun çünkü duvarlara baktığın gibi bakıyorsun pencereden de. Okul bahçesinde top oynayan çocukların neşesi, ikinci kattaki sana ulaşmıyor. Neredeyse mart sonu gelmiş. Tabiat yarı yarıya doğrultmuş belini. Süt erikleri çiçek açmış. Bademler bugün yarın meyveye duracak. Leylekler göç yolunda. Yerli serçeler konuyor baktığın pencerenin

pervazına. Zihnindeki gürültü, serçelerin çığılığını bastırıyor. Pencere aralıklarından geçip odalara dolan taze çimen kokusu, burnunun ucundan teğet geçiyor çünkü dimağını yanık kokusu doldurmuş. Başka tek kokuya geçit yok. Kömürleşmeye başlayan parmaklarına bakıyorsun. Gökyüzünde bir parça bulut ilişiyor gözüne. “*Şu bulut neye benziyor Polonius?*” diye soruyorsun kendine. Kömüre benzetiyorsun pamuk gibi bulutu. Bozuk Türkçesiyle bir terlikçi geçiyor kaldırımdan. Hiç aldırımıyorsun. Talebeler hâlâ tahtayı yazmakla meşgul.

Birden, bir yerlerden yeni demlenmiş çay kokusu geliyor burnuna. Çayı ne çok sevdiğini anımsıyorsun. Günlerden sonra canın ilk defa bir şey istiyor. Oysa yanık kokusundan başka koku duymaman gerekliydi. İşte bu çok kötü oldu!

Hikâyenin bu kısmını beğenmedim. Değiştiriyorum. Bir yerlerden taze çay kokusu gelebilir ama sen bunu duymamalısın. Nekahet dönemi hiç başlamamalı. Sen hiç iyileşmemelisin!

*

İtiraf ediyorum, şu an yorganı başıma iyice bürüdüğüm hâlde bütün bu düşleri ben kuruyorum. Kendi düşlerime, kendimi inandırarak mutluluk oyunu oynuyorum. Güya ben hâlâ aklımdayım, seni terk ettiğim için bütün dünyanın kırık dökük. Beni bir türlü unutamıyorsun. İstedim ki terk edilişin incinmişliği işgal etsin aklını. Bundan başka hiçbir şey düşüneme. Anlıyor musun seni sebepsiz yere terk edişimi? Anlıyor musun yüzlerce soru işareti-ni beynine niçin astığımı? İyi zamanlarımızda bine böldüğün zihnin, şimdi -olumsuz da olsa- yalnız benimle meşgul. Beddualarında yalnız ben geçiyorum. Az şey midir?

İtiraf ediyorum, bütün bunları ben kurdum. Oysa biliyorum, bu düşlediklerimin hiçbiri yaşanmadı bugün. Dersine tam zamanında girdin; müdürün kanlı, çakır gözleri yürürlükteki mevzuatı hatırlatmadı sana. Bir şiir kitabı da yoktu yanında. Avuçlarını yakan o mısralara hiç dokunmadın bugün. Dersin o kadar akıcı ve güzel geçti ki o hazla uzun teneffüs saatinde taze demlenmiş çayı, kokusunu içine çeke çeke içtin. Benim kokumu unuttun bile. Ben sanki hayatından hiç gelip geçmedim; bırakıp gitmedim seni; araya yollar hiç girmedi sanki. Erik ağacında yeşeren yaprak, aşerdiğin gözlerim değildi. Bulutta beliren utangaç tebessüm, benim gamzelerim değildi. Kahkahan, çoktan eski rengini buldu. Ne çok güldün öyle.

Beni unuttuğunu düşünmek, senin artık acı çekmediğini bilmek, beni ne kadar incitiyor bilsen... Bilsen yastığımın altında çöreklenmiş iki mısra, ensemblemden gövdeme doğru yürüyor şimdi. Mısraların değdiği yerlerde iri yanık izleri... Kitabı kapatıp kaldırmakla şiir orada bitiyor mu sanıyorsun?

*

Neyse boş ver bunlara, nerde kalmıştık en son? Hah, sınıftaydın. Tam o sıra zil çalıyor. Hâlâ camdan dışarı bakıyorsun. Bakıyorsun ama görmüyorsun. Zilin çaldığını hatırlatıyor sınıfın en haylazı. Duymuyorsun. Ellerimi düşünüyorsun. Ellerim, sana bir mısra boyu uzaklıkta. Uzansan tutacaksın. Dokunsan yanacaksın.